

at det forholder sig saaledes; jeg troer ikke det kan lade sig gjøre. Den ærede Rigsdagsmand (Somard) nikker, han maa altsaa vide det; men er det virkelig Tilfældet, da er det ikke noget Bevis for Prøvens Nytte. Jeg troer mig berettiget til at udtale, at der maa skee snarere kunde ligge Noget i det, han yttrede om, at de Bedkommende i Kjøbstæderne sige: her bliver man chikaneret, og det er derfor bedst, at vi reise til Kjøbenhavn for at gjøre Mesterstykke; men jeg troer ikke, at han har Ret i, naar han siger, at man her i Kjøbenhavn ikke tager det saa nøie med Mesterstykket, naar man veed, at de Bedkommende reise bort til Provindsferne. Jeg kan forstikke ham om, og jeg har ikke saa lidet Kjendskab til Haandværkerne her i Kjøbenhavn, at de tage det eens, enten den, der aflægger Prøven, er fra Kjøbstæderne eller fra selve Hovedstaden. Skulde jeg have Noget mod Bedømmelsen i Almindelighed, da er det, at den mulig er snarere for streng end for mild. Men troer den ærede Rigsdagsmand ikke, at det kunde være Tilfældet i en lille Kjøbstad, hvor der kun er to eller tre Individier, der ere Mestere i et Fag, at man der ofte benytter Prøven som Middel til at udelukke Udgangen for Andre; thi at finde en lille Feil ved en Prøve er meget let; og i saa Tilfælde er det rimeligt, at de Bedkommende reise til Kjøbenhavn for at aflægge Prøve, hvor sliq Chikane ikke kan skee. Jeg har havt Leilighed til selv at være med til at bedømme flere Mesterstykker, som ere sendte herover, fordi de vare kasserede i Kjøbstæderne, men jeg kan forstikke ham om, at de vare meget gode, og de bleve ogsaa antagne her.

Forøvrigt er der talt saameget for og imod de forskjellige Paragrapher som Lovforslaget omhandler, at jeg ikke videre skal dvæle derved, og navnlig hvad Prøverne angaaer, maa jeg forbeholde mig, naar jeg seer, hvilke Endringsforslag der blive stillede, nærmere at udtale mig ved Sagens 2den Behandling.

J. M. Hansen: Efter Alt, hvad der er anført om de forskjellige Enkeltheder i Lovforslaget, skal jeg ikke opholde mig ved andre af dem end saadanne, som jeg finder mig bestemt

opfordret til kortelig at udtale mig om. Hvad § 6 angaaer, da skal jeg opsætte at tale om den, til jeg kommer til at yttre mig over Prøverne, da den staaer i en meget nær Forbindelse dermed. De øvrige §§, som jeg kunde ønske at tale om, ere for det første § 49 og 50, i hvilke der er fastsat Indskrænkninger med Hensyn til Handel med gamle Bøger, Jern, Klude, Been m. v. Jeg finder, at dette er en Handel, der bør være fri, og jeg seer ikke, hvorfor det skal være en bunden Næring at handle med den Slags Gjenstande. Det er i Regelen saadanne mindre Ting, som man ikke skulde forhindre Noget fra at handle med, naar de derved kunne fortjene noget. § 12 fastsætter Bestemmelser om Betalingen for Vorgeskskab eller Næringsbrev. Med Hensyn til denne Betaling, da er jeg fuldkommen enig med enkelte af de foregaaende Talere i, at den er meget for høi og uhensigtsmæssig bestemt og jeg er af den Formening, at den i det Hele taget meget betydelig maa nedsættes. Naar man holder af Frihed, saa synes jeg, at man skal gaae den Vej, at give Frihed for de Ubemidlede og ikke sætte saadanne Taxter for, at de kunne komme i Besiddelse af Ret til at drive Næring. Naar jeg har talt om, at der ikke efter min Mening er taget tilbørligt Hensyn til Kjøbstæderne lige over for Landet, saa skal jeg oplyse, at jeg derved nærmest har sigtet til § 21. Det forekommer mig at man gaaer Kjøbstæderne for nær, naar man strax, vel at mærke, giver Landhaandværkerne Ret til at udstrække deres Arbejdsreds til Kjøbstadbeholdningen; det forekommer mig, at naar man gjør det Hele saa frit, som man gjør for Haandværkerne paa Landet, saa maatte man ogsaa kunne blive staaende fast ved den Grændse, ikke nu at give dem fuld Frihed til at afsætte deres Frembringelser til Kjøbstadbeholdningen. Med Hensyn til Laugenes Bestaaen, da er jeg vedvarende af den Mening, at man slet ikke skal omtale dette i Loven; man skal have Laugene som tvungne Anstalter, men man skal ikke ved Siden deraf bibeholde noget i Loven om, at de kunne bestaae som frie Foreninger, thi det kunne de jo ligesuldt, hvad enten det staaer i Loven eller ikke. Jeg maa engang for alle bemærke, at naar der